

інвестування, страхові компанії) або певної організаційно-правової форми (кооперативи, господарські товариства, фермерське господарство) і містять окремі норми щодо можливості визнання таких суб'єктів банкрутами;

III - спеціальні акти законодавства, що регулюють порядок визнання суб'єктів підприємництва банкрутами: Закон «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» та ін.

Розорення підприємства завжди є трагедією і для його керівництва, і для тих, хто вклав у нього кошти, і для тих, хто на ньому працює. Механізм банкрутства покликаний пом'якшити негативні наслідки провалу для всіх, зводячи їх до мінімуму. Це може бути досягнуто, зокрема, за рахунок використання страхування ризиків неповернення витрат, створення гарантійних фондів. Для своєчасності розрахунків із звільненими працівниками може створюватися гарантійний фонд, який утримуватиметься із відповідних внесків всіх підприємств. Ефективність використання таких механізмів підтверджена закордонною практикою (Польщею, Словаччиною, Угорщиною та ін.) – вона дозволяє уникнути соціальних вибухів, спричинених банкрутством [3, с. 124].

Щоб процеси банкрутства господарюючих суб'єктів завдавали якнайменшої шкоди економіці, держава повинна активно виконувати свою регулюючу роль у формуванні відносин власності. А для цього необхідно мати відповідну зважену законодавчу базу.

Список використаних джерел:

1. Методичні рекомендації щодо виявлення ознак неплатоспроможності підприємства та ознак дій з приховування банкрутства, фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства, затверджені наказом Міністерства економіки України від 17.01.2002 р. - № 10–2012 р.- № 14
2. Москаленко В. П. Комплексна оцінка фінансового стану підприємства як основа для діагностики його банкрутства // Актуальні проблеми економіки. - 2013. - № 6. - С. 180 – 191
3. Лігоненко Л. О. Антикризове управління підприємством: теоретично-методологічні засади та практичний інструментарій. - К.: КНТЕУ, 2014.

Зміст і сутність поняття «холдингова компанія» в Україні та в світі

Дзігора М.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент Геліч Ю.О.

Україна обрала шлях до побудови стабільної ринкової економіки. Намагання інтегруватись в економічний світовий простір розвинених країн та соціального партнерства має наслідком виникнення та поширення в Україні холдингових компаній як виду організації корпоративного капіталу.

В Україні існує відповідна нормативно-правова база, що регламентує діяльність холдингових компаній та, де міститься дефініція цього утворення. Мова йде зокрема про Господарський кодекс України, Закон України «Про холдингові компанії в Україні» № 3528 від 15.03.2006 (зі змінами).

Незважаючи на це, багато науковців вважають, що в Україні відсутній досвід формування холдингових систем, що пов'язано з відсутністю однозначного розуміння сутності і змісту категорії холдингова компанія.

Отже, вважаємо за необхідне дослідити поняття «холдингова компанія».

У ч. 5 ст. 126 ГК України та ч. 1 ст. 1 Закону України «Про холдингові компанії в Україні» визначено, що холдингова компанія – це публічне акціонерне товариство, яке володіє, користується, а також розпоряджається

3. Лукач І.В. Правове становище холдингових компаній за законодавством деяких зарубіжних країн: порівняльний аналіз. – Університетські наукові записки. - № 1 (17). – 2006. – с. 160-166.
4. Мазур А.Г., Гонтарук Я.В., Клибанівська І.Я. Механізм управління холдинговою компанією. – Збірник наукових праць ВНАУ. - № 2 (64). – 2012. – с. 62 – 67.
5. Про холдингові компанії в Україні. – Закон України. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3528-15/print1389974322003130>.

Актуальні проблеми продажу майна банкрута у процедурі ліквідації

Єсінок А.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Тищенко Ю.В.*

Банкрутство – це невід’ємний елемент ринкової економіки. Саме він є механізмом правового захисту таких проблем як борги та взаємні заборгованості. З однієї сторони, банкрутство дозволяє «відсіювати» неефективні підприємства, а з другої – сприяє оздоровленню господарюючих суб’єктів, що опинилися в тимчасових фінансових труднощах [1].

Порядок продажу майна банкрута врегульований статтею 44 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – Закон про банкрутство). При цьому продаж майна частинами здійснюється лише у випадку, коли не вдалося реалізувати майно боржника у вигляді цілісного майнового комплексу.

Новою редакцією Закону, на відміну від попередньої редакції, ліквідатору надається право вибору способу продажу активів банкрута для забезпечення відчуження майна за найвищою ціною. Такими способами є проведення аукціону та продаж безпосередньо юридичній або фізичній особі [2].

Законом визначено склад майна, яке може продаватися ліквідатором на аукціоні (частина друга статті 44 Закону про банкрутство) та активів, які можуть бути реалізовані безпосередньо юридичній або фізичній особі (частина шоста статті 44 цього Закону). Особи, з якими ліквідатором укладено договори на реалізацію майна банкрута, мають провести розрахунки не пізніше моменту передачі їм придбаного майна.

Усі спори, пов’язані з реалізацією майна банкрута, вирішуються господарським судом у межах провадження у справі про банкрутство.

Відповідно до статті 55 Закону про банкрутство результати аукціону з продажу майна боржника в провадженні у справі про банкрутство, проведеного з порушенням вимог Закону, можуть бути визнані в судовому порядку недійсними.

Вибір способів продажу активів здійснюється ліквідатором з метою забезпечення його відчуження за найвищою ціною.

Тобто, положення які наведені в цій статті надають ліквідатору право вибору способу реалізації майна банкрута, за умови що результатом застосування такого способу продажу буде отримання найвищої ціни за майно банкрута.

Проте, положення 49 статті Закону про банкрутство вже імперативно вказують на необхідність продажу майна боржника шляхом проведення торгів у формі аукціону, що не відповідає положенням ст. 44 цього Закону. Наведене, як гадаємо, призводить до неоднозначного тлумачення способів продажу майна банкрута та викликає протиріччя у судовій практиці.